

BENDE TAMÁS

Lövésnyomok

Ez itt bazsalikom, oregáno és kakukkfű,
a muskátlit a hét elején ültettem, nézd,
milyen szép, ha fölé hajolsz, behunyod
a szemed, és beleszagolsz a levegőbe,
olyan mintha egy alföldi faluban élnél.

Ilyeneket mondtál és kihúztad magad.
Elismerést vártál, néhány bátorító szót,
helyeselést, gratulációt, de én csak álltam ott
dermedten, mint akinek egy csúcstámadás
alatt minden végtagja elfagyott.

Néztem a gödröket a szemközti falon,
és nehéz szövetkabátokra, fémcsatos
bőröndökre gondoltam, hófedte ágak
közül előbukkanó riadt arcokra,
apró lábfejekre, ahogy épp átlépnek
egy országhatárt.

Napfogyatkozás

Meg kellene hálálni a gondoskodást.
Hogy betakarsz, ha elalszom,
hogy reggelit készítesz, ha felébredek.

Nem mondom, mert bántana,
de hogy mennyire egyedül vagyunk,
napról napra megvisel.

Ezt nem úgy értem, ahogy te,
hanem hogy egytől egyig,
mindannyian elvesztünk.

Szétszedünk és összerakunk,
ennyiből áll az életünk.
Meg kellene hálálni a figyelmet,

mert eltelnék az évszakok,
és egyszer csak alábukik az égitest,
és nem jön fel többé soha.

Majd bőgnék, vonyítanak az állatok,
lefekszenek, mintha éjszaka volna,
mint kilenevenkilenc nyarán,

a napfogyatkozáskor, és csak mi tudjuk,
hogy ez tényleg a vége, hogy most már
felesleges bármit is mondanunk.